

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Agent of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

KRASUSKI protiv POLJSKE

(članak 6. i članak 13.)

Presuda od 14. lipnja 2005. godine

Nema povrede članka 6. stavka 1. (pravo na pravično suđenje u razumnom roku)

Nema povrede članka 13 (pravo na djelotvoran pravni lijek)

ČINJENICE

Podnositelj, g. Waldemar Krasuski je poljski državljani, rođen 1934. godine, koji živi u Zielona gori (Poljska). Nakon njegove smrti u prosincu 2004. godine Sud je dao dopuštenje njegovoj udovici za nastavak postupka.

Dana 1. veljače 1996. godine podnositelj i njegova supruga tužili su vlasnike tvrtke s kojom su zaključili ugovor o izvođenju građevinskih radova na svojoj kući, zahtijevajući naknadu štete nastale na kući.

Postupak je dovršen 20. lipnja 2002. godine kada je žalbeni sud u Poznanu odbio žalbu podnositelja. Presuda je postala konačna budući da podnositelj nije uložio reviziju Vrhovnom sudu.

PRIGOVOR

Podnositelj je izjavio da njegov predmet nije dovršen u razumnom roku kako je to zajamčeno člankom 6. stavak 1. Ujedno, prigovara da nije imao djelotvorno pravno sredstvo prema poljskim propisima u odnosu na prekomjernu duljinu trajanja postupka, protivno članku 13.

ODLUKA SUDA

Članak 6. stavak 1.

Sud je utvrdio da je navedeni postupak trajao gotovo šest godina i pet mjeseci.

Sud se složio sa poljskom Vladom da je predmet bio prilično složen i da je zahtijevao provođenje vještačenja. Smatrao je da podnositelj svojim ponašanjem nije doprinio duljini postupka te utvrdio da su poljski sudovi pokazali priličnu marljivost u postupanju sa njegovim predmetom.

U okviru takvih okolnosti Sud je smatrao da je sagledana kao cjelina, duljina trajanja postupka zadovoljila uvjet razumnog roka, te shodno tome nije povrijeđen članak 6 stavak 1.

Članak 13.

U ranijim sličnim predmetima, Sud je utvrdio da tužba u smislu članka 417. Građanskog zakona na koji se pozvala Vlada ne predstavlja djelotvorno pravno sredstvo za prigovore pred domaćim sudovima koji se odnose na duljinu postupaka.

Ipak, slijedom nedavnog razvoja u okviru poljskog pravnog sustava, poglavito stupanjem na snagu Zakona od 17. rujna 2004. godine Sud je pronašao dobar razlog kako bi preispitao svoj stav. Utvrdio je da je članak 16. Zakona iz 2004. godine stvorio novu pravnu situaciju u tom smislu mijenjajući dosadašnje stanje. Mogućnost traženja naknade štete zbog pretjerane duljine trajanja postupka sada je dobila izričiti, konkretni pravni temelj i više ne postoji sumnja u mogućnost podizanja takve tužbe.

Sud nije našao *prima facie* dokaz koji bi podržao podnositeljevu tvrdnju da bi takvo pravno sredstvo bilo iluzorno; podnositelj je samo spomenuto da sredstvo ne bi bilo djelotvorno. Osim toga, argument da u odnosu na primjenu Zakona iz 2004. godine još ne postoji sudska praksa, nije bio odlučujući.

Istina je da djelotvornost sredstva zavisi od sposobnosti poljskih građanskih sudova da se marljivo i pažljivo rade na takvim tužbama, poglavito u pogledu vremena potrebnog da bi ih se ocijenilo. Također, istina je da bi razina dodijeljene naknade na domaćoj razini mogla stvoriti bitan element za ocjenu djelotvornosti sredstva. Ipak, sama sumnja u djelotvornost novostvorenog sredstva ne sprječava podnositelja da ga upotrijebi.

U takvim okolnostima, Sud je smatrao da od 17. rujna 2004. godine, datuma stupanja na snagu Zakona iz 2004. godine, tužba za naknadu štete prema članku 417. Građanskog zakona postigla dovoljan stupanj pravne sigurnosti da bi postala "djelotvorno sredstvo" u smislu članka 13. Konvencije za podnositelja, koji se žali da su poljski sudovi povrijedili pravo na pravično suđenje u razumnom roku. Sud je stoga utvrdio da nema povrede prava iz članka 13. Konvencije.